

▶ Les hores i els dies

Mª ROSA NOGUÉ I ALMIRALL

Llum als ulls

L'Orfeó Català ha actuat enguany a Viena, a la sala del Konzerthaus, la del concert de Cap d'Any! No hi havia actuat mai, encara, i potser aquesta hauria de ser l'autèntica notícia: la poca visibilitat del que fem a casa, sobretot si es tracta d'un treball artesà, discret, voluntari, que no mou noms famosos ni xifres milionàries al voltant d'àries d'òpera o, preferentment, de pilotes de futbol.

L'Orfeó Català i el Cor de Cambra del Palau, tots dos dirigits per Josep Vila, han hagut d'actuar a Viena, amb la Simfònica de Viena dirigida per Kent Nagano, interpretant els difícils *Gurrelieder* de Schönberg, acompanyats de tres cors més, per aconseguir sortir als diaris i al telenotícies. La setmana vinent se les heuen amb el *Rèquiem* de Fauré i la Filharmònica de Berlín, dirigida per Simon Rattle. Qui sap, potser tornaran a merèixer uns segons d'atenció catòdica. Actuaran a Barcelona, al Palau de la Música: un preparador de cors de la Filharmònica de Berlín ha estat treballant directament amb ells. Que no se'n fien, a Berlín, de la preparació dels cors catalans més emblemàtics? Desenganyem-nos; a l'Europa més musical s'hi va a aprendre, no pas a sorprendre, però ja és molt d'aconseguir treure-hi el nas. Bona gestió, doncs, de Joan Oller, director del

Palau de la Música Catalana: *Amb en Fèlix Millet, això no hauria estat possible*, declarava una de les cantants més veteranes, Montserrat Suriñach. És clar, si tot s'ho quedava per a ell... I, tanmateix, en plena època Millet també hi va haver una bona etapa de l'Orfeó Català dirigit per Jordi Casas, que vaig tenir la sort de viure: vam actuar a Mèxic, a Cuba, a la seu de l'ONU a Ginebra, amb el *War Requiem* de Britten dirigit per l'Armin Jordan, o al Festival d'Évian amb el *Rèquiem* de Verdi dirigit per Rostropovitch, o al mateix Palau amb la Simfonia *Resurrecció* de Mahler dirigida per Zubin

granet de sorra particular a la força noble de l'esforç comú, i tot al servei d'un repte tan elevat i eteri com la música. Cantes al costat d'algú, en sents la veu, procures afinar i fer-ho el millor possible, frueixes de la música, del text, del treball del director o de la directora que ja tenen una idea clara de com ha de sonar tot plegat i procuren arribar-hi amb els mitjans de què disposen. És tan emocionant, cantar en un cor, tan bonic, des de la simplicitat bàsica fins a la complexitat més extrema, tan enriquidor! Diu que a l'ambaixada espanyola de Viena van preparar una recepció per a

“

Desenganyem-nos, a l'Europa més musical, s'hi va a aprendre

”

Mehta, i un *Daphnis et Chloé* dirigit per Charles Dutoit... Tanmateix, del ball de noms famosos, d'obres emblemàtiques, de sales prestigioses, el que n'acaba quedant és la sensació d'haver fet alguna cosa en conjunt, alguna cosa en conjunt que val la pena, que ens fa feliços, que eleva el

l'Orfeó Català, que va culminar amb *El cant de la Senyera* dels cantaires. *Llum als ulls i força al braç*... L'ambaixador espanyol, Alberto Carnero, va declarar que s'havia emocionat en sentir-los, perquè la cultura és universal, i la música és abans que la lletra. Que quedi clar, ep.